FIB Folket i Bild ny aktuell

PRIS 85 ÖRE
inkl. oms.
18/4 —24/4
NR 16 ·1962

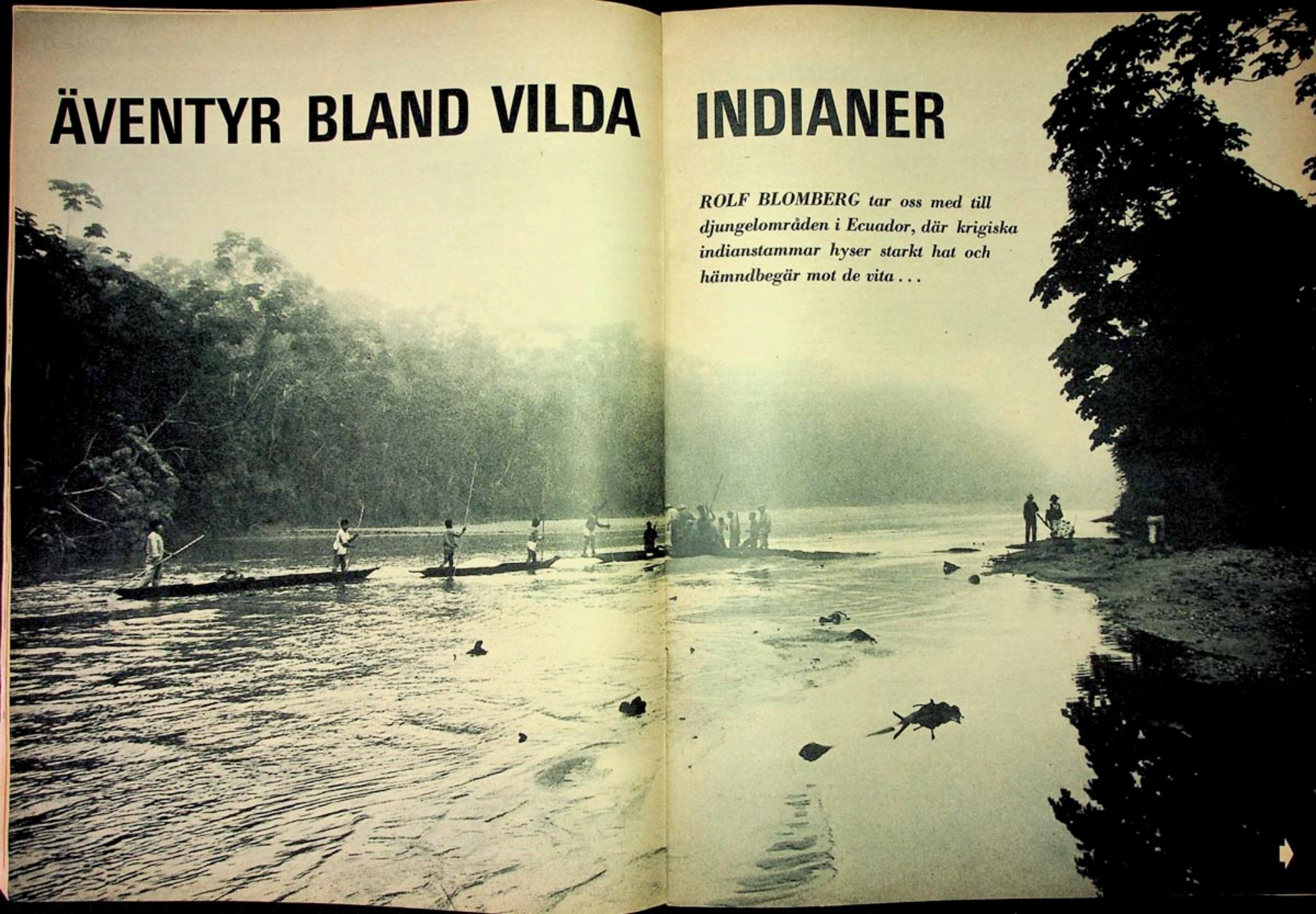

FAMILJEN MED NOAKS ARK

apr

ÄVENTYR BLAND VILDA INDIANER

ROLF BLOMBERG tar oss med till djungelområden i Ecuador, där krigiska indianstammar hyser starkt hat och hämndbegär mot de vita . . .

Fem unga missionärer mördades

ÄNNU FINNS DET vilda indianer på många platser i Sydamerika. Ryktbarast är väl motilones på gränsområdet mellan Venezuela och Colombia. I Amazonas vildiga urskogsland lever ett flertal stammar med vilka man ännu inte lyckats komma på fredlig fot, och här i Ecuador har vi auca- eller aushiriindianerna.

På min första sydamerikanska resa för tjugofem år sen fick jag höra talas om det stridbara aucafolket, som bebor området mellan floderna Curaray och Napo i Ecuadors östra djungelområden, och redan då försökte jag organisera en expedition för att uppsöka vildarna. Men min reskassa var mycket mager, och jag kunde inte få några följeslagare som ville riskera livet utan god betalning. Först femton år senare fick jag min chans. Vid denna tidpunkt borrade Shell efter olja i El Oriente, som landets östliga provinser kallas, och eftersom många av bolagets anställda fallit offer för aucaindianerna, var man mån om att uppnå fredliga förbindelser med dem. När jag erbjöd mig att göra ett försök, fick jag därför värdefullt stöd från bolaget. Jag hade dessförinnan samlat all tänkbar information om detta primitiva naturfolk genom studier i biblioteken och genom att intervjua folk kring Napo och Curaray som på ett eller annat sätt haft kontakt med indianerna. Jag träffade också några aucakvinnor som flytt från sin stam under en blodig fejd och nu arbetade på en hacienda vid Anzufloden. Av dessa lärde jag mig en del ord och uttryck på aucaspråket.

Hämndbegär mot de vita

Av alla vittnesmål framgick att aucas var en mycket krigisk stam som begagnat varje tillfälle som bjudits till överfall och mord på dem som färdats genom eller i utkanterna av deras land och att de hade gjort otaliga, blodiga raider mot nybyggare och yumboindianer i de områden som gränsar till deras egna. Och anledningen? Ja, dels tycks dessa indianer till naturen vara aggressiva, dels har de förföljelser och grymheter de utsattes för under gummiboomen i slutet av 1800- och början på 1900-talet skapat ett outsläckligt hat och hämndbegär mot de vita och de s k civiliserade indianerna. Det är många gamlingar i El Oriente som berättat för mig om de correrias — slavjakter — de deltagit i, väl beväpnade och i stora expeditioner hade de trängt in till indianerna plundrande, brännande och mördande.

Den lilla expedition jag våren 1949 startade till aucalandet hade tolv deltagare — tre vita, sju yumboindianer och två hundar. Mina vita följeslagare var den colombianske fotografen Horacie López, alias Robinson, och en amerikansk missionär, David Cooper. Under överflygningar av aucaterritoriet i Shells plan hade jag lokaliserat några boplatser vid Nushinofloden, en biflod till Curaray, och det var dessa jag nu ämnade uppsöka. Flyget var till stor hjälp även i fortsättningen och höll daglig kontakt med oss. Vi fick kartor från luften med vår exakta position inprickad och anvisningar om vägen, och genom en serie signaler vi kommit överens om kunde vi hålla Shellpiloterna à jour med vår belägenhet.

Våra rörelser bevakades av indianerna

Vid Nushinoflodens övre lopp byggde vi två flottar av balsaträ, och efter tre dagars färd på dessa hade vi kommit till en punkt varifrån vi måste fortsätta till fots mot indianernas boplatser. Efter en lång vandring nådde vi ett hus som dock hade bränts av invånarna. Vi fann överallt färska spår efter indianerna, och under de följande dagarna var det ingen tvekan om att alla våra rörelser bevakades av dessa. Våra yumboindianer blev nervösa och uppjagade och talade sinsemellan om att återvända. Nattetid hade vi sträng vakthållning i vårt läger och sov i skift. Alla utom Cooper var beväpnade, men jag hade givit stränga order att vapnen fick användas endast i yttersta nödfall, till självförsvar. En eventuell attack skulle vi försöka avvärja genom skrämskott över huvudet på de anfallande.

Vi lade ut gåvor på stigarna, och när vi visste oss ha aucas omkring oss, ropade vi på deras språk att vi kommit som vänner och ville möta dem. Men vi fick ingen kontakt med dem.

Enligt anvisningar från piloten beslöt vi nu att uppsöka ett par hus på vänstra stranden av Nushinos lägre lopp, och vi återvände därför till våra flottar.

Vad som sedan hände citerar jag från mina anteckningar.

— — — Den 2 april, vår sjunde dag i aucaindianernas territorium, började bra. Om det hade varit aucas runt lägret kvällen innan, så hade de tydligtvis givit sig i väg nu, ty hundarna var lugna. Våra yumbos visade fortfarande en viss nervositet och föga glättighet, men de insisterade åtminstone inte på att återvända, vilket vi fruktat att de skulle göra efter den uppjagade stämningen dagen innan. Det faktum att vildarna mot förmodan inte anfallit oss under natten och inte heller under den kritiska timmen just vid daggryningen — vid solnedgången och daggryningen har aucaindianerna utfört sina flesta attacker — återgav dem antagligen något av deras mod. Cooper hade många gånger sagt att vi troligtvis inte skulle se skymten av en auca, eftersom vi var så välutrustade med vapen, och det verkade nästan som om våra yumbos började sätta tro till denna hypotes.

Vi åt en stadig frukost. Några av våra indianer hade dagen innan spetsat en vildig stingrocka — den måste ha vägt tio eller femton kilo — så vi hade rikligt och gott tilltugg till riset. Särskilt Robinson, som i hög grad lidit av den magra kosten de sista dagarna och tacklat av märkbart, lade in en förvånansvärd massa. — Det viktigaste på en sån här färd är maten, sade han. Ska man stå ut med sånа här strapatser, så ska man ha minst två "square meals" — rediga skrovmål — om dan.

Färska fotavtryck av aucas

Klockan åtta fortsatte vi på våra flottar nedför Nushino, och efter två timmars färd var vi nära den plats, varifrån vi till fots ämnade sätta kurs på aucaindianernas hus. På den första flotten, vars besättning utgjordes av Cooper, tre yumbos och mig själv, hade vi lastat all den utrustning och proviant som vi ämnade lämna kvar för att inte ha för mycket att bära på. Vi landade nu på Nushinos högra strand och gömde grunkorna i de täta snåren, och under tiden väntade Robinson och de övriga yumboindianerna på den motsatta playan — en bred sandstrand. Det var tydligt att dessa hade upptäckt spår av något slag, ty de började gå fram och tillbaka efter stranden och pekade på något just i vattenbrynet och gestikulerade och verkade upprörda.

— Robinson, vad har ni funnit? ropade jag.

— Färska fotavtryck av aucas. Kom över och kika!

Sedan vi så noggrant som möjligt sopat igen spåren efter oss, stakade vi över till de andra.

Vad vi såg övertygade oss verkligen om att vi hade med slipade vildar att göra, och troligtvis med vildar på krigsstigen. För att inte lämna några synliga spår efter sig hade dessa ej gått på sandstranden utan i det grunda vattnet, den ene i den andres fotavtryck. Därför var det naturligtvis omöjligt att säga hur många som gått där. Våra yumbos, som ingående studerade spåren, gissade på mellan tio och tjugo och förklarade att de passerat tidigt samma morgon. Spåren förde nedför floden. Sannolikt härrörde de från samma aucas som spionerat på oss kvällen innan. Yumboindianerna var nu säkra på att vi kunde vänta en attack, om vi uppsökte de båda aucahusen, och något av den tidigare rädslan kom över dem.

Hur kunde vildarna missa så grundligt?

Utan att prata, nästan ljudlöst, gled vi nedför Nushino. På båda flottarna stod som vanligt en yumbo på utkik och med bössan klar för aktion. Men ingenting sågs eller hördes som kunde ge anledning till alarm. Allt andades frid och lugn. Efter ännu en flodkrök skulle vi landa. Vi kunde nu tydligt se de närbelägna höjderna, där de båda husen skulle ligga. Klockan var snart halv elva. Någon gång tidigt på eftermiddagen skulle vi troligtvis nå dem.

Strömmen var strid, och det gick snabbt framåt. Den flotte på vilken jag nu färdades låg cirka tio meter efter den andra. Vi höll oss mitt i strömfåran i den mån vi kunde men tvingades nu in mot den högra platanillobevuxna stranden av en väldig trädstam, som barrikerade halva flodbädden.

Och det var då det hände, med blixtens hastighet.

Jag såg ett regn av spjut över Coopers och Robinsons flotte, hörde ett tjut, såg hur alla kastade sig huvudstupa i floden . . .

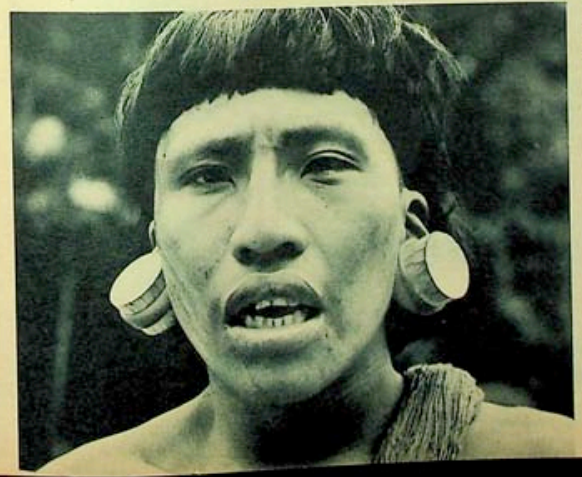
Så smällde ett skott. Det var utkiken på min flotte som sköt. Sekunden efter kom min browning i farten. Sedan blev det ett allmänt vilt skjutande. Även den anfallna flottens besättning, till midjan i vattnet, öppnade efter ett ögonblick eld. Och inga fler spjut kom! Aucaindianerna hade tagit till flykten.

Ett under! Ett mirakel! Hur *hade* aucaindianerna kunnat missa så grundligt? Från tre, fyra meters håll! Ingen i vår lilla expedition hade ens blivit sårad . . . ? Jo, en av yumboindianerna, Cristobal Vargas, hade fått ett spjut genom foten. Men såret såg inte allvarligt ut.

Allt hade skett på mindre än tio sekunder, och trots att vi varit på vår vakt, hade attacken kommit överraskande. Men paniken, som väl aucaindianerna hade räknat med och som vi varnats för — "Räkna med att era yumbos tappar huvu't och flyr!" hade många sagt mig — paniken hade uteblivit. Alla hade skött sig fint. Men — vad skulle ha hänt, om aucaindianerna lyckats genomborra ett par, tre

Forts. sid. 34

I AMAZONAS väldiga urskogsland lever ett flertal stammar med vilka man ännu inte lyckats komma på fredlig fot, men de här representanterna för aucafolket se' inte stridslystna ut.

AUCAINDIANEN med de präktiga örhängena är inte riktigt säker på om den vite fotografen är en vän eller fiende. Dessa indianer är av naturen aggressiva och hyser starkt hat mot de vita och de s k civiliserade indianerna.

Hagge Geigerts nöjeskrönika

NILS POPPE

Det finns en djupt deprimerande form av underhållning — åtminstone för dem som tror på människans andliga förutsättning framför t ex aporna.

Det är de radioshower som sänds från våra regementen under rubriker som t ex "Muck -62". Här står enkelspårigheten och jönsigheten som en kvast ur högtalaren. Inte en ansats till normalt värdig underhållning.

Schlager, schlager, hurtiga och urdumma tillrop om militärlivet från någon kvinnlig idol, schlager, schlager och så plötsligt en totalt verklighetsfrämmande regementschef som hoppar upp och skriker "hejsan svejsan" till någon överrumplad rekryt, som endast tack vare sin friska kropp inte faller död ner inför denna plötsligt påkomna hjärtlighet.

Hela tonen i sändningen är förnedrande mot den publik man har framför sig. Det verkar som om man utgick ifrån, att de församlade ungdomarna är bottenlösa idioter bara för att de har uniform. Och det allra värsta är, att man tydligen medelst någon slags "applådledare" uppmanar publiken att skrika och vissla i tid och otid. Det tjuts enyanserat åt allt som rör sig på scenen. T o m en begagnad pianastol skulle i det programmet mötas av ett välkomstvrål. Efter en stunds lyssnande grips man av skräckslagen panik inför all denna mänskliga självutplåning.

KARI SYLWAN

Glada perspektiv

"Hylands hörna" kommer i TV till hösten. Birgitta Andersson har fått en filmroll. Nils Poppe spelar "Soldaten Svejk" på Skansenteatern i sommar. Jarl Kulle återvänder till Dramaten. Kari Sylwan blir nästa Fröken Julie på Operan.

ARTUR ROLÉN

Annat perspektiv

Årets Åsa-Nissefilm (jo, det blir en till) kommer att inspelas på Mallorca. Ska det inte bli underbart att få se Klabbarparn (Artur Rolén) i randig baddräkt jaga "svänska flika" på den spanska plagen?

INGER BERGGREN

Regi

Ungefär samtidigt som de franska och algeriska delegaterna undertecknade fredsprotokollet på Hôtel du Parc i Evian och Undenplanen diskuterades i Genève sjöng Inger Berggren "Sol och vår" i Luxemburg. Fru Berggren var vid tillfället omgiven av en hord av experter, regissörer, managers och Ingos fästmö. Enligt en stockholmsk kvällstidning hade en av experterna till uppgift att "regissera hennes ansiktsuttryck", vilket tyder på att man på svenskt håll inte lämnar något åt slumpen när det gäller viktiga internationella insatser.

JAN-OLOF STRANDBERG

Veckans artist

Jan-Olof Strandberg vid Göteborgs Stadsteater. Senast aktuell som Göran Persson i Erik XIV, där han kammade hem lysande recensioner.

ÄVENTYR BLAND VILDAR forts

på flotten...? Eller om den flotte jag var på — jag som egentligen borde ha varit i täten — varit så långt efter att vi inte genast kunnat komma till undsättning...? Det var en otrevlig tanke.

Hur var det f ö möjligt att vildarna inte lyckats ta kål på någon enda? Jag tror att förklaringen är att vi överraskade dem, i stället för tvärtom! Att vi — ljudlöst som vi närmade oss — dök upp så oväntat att de just i detta ögonblick inte var beredda att angripa, blev nervösa (om en auca nu kan bli nervös!) och inte hann sikta ordentligt i ivern.

Experter på denna sorts krigföring, hade de valt den bästa tänkbara plats för att iscensätta sin attack, en plats där vi måste komma dem så nära att chansen att de skulle missa oss nästan var utesluten. De hade huggit ned platanillon, så att de hade gott om svängrum men ändå var så väl dolda att vi omöjligt kunde upptäcka dem, förrän vi var alldeles inpå dem.

Den fruktade hövdingen Muipa

Efter vad besättningen på den anfallna flotten kunnat se, hade aucaindianerna varit sex till antalet, men troligen dolde den täta vegetationen många fler. De var nakna och delvis rödfärgade med achiote, en växtfärg. En av vildarna skilde sig från de övriga genom en kraftigare kroppsbyggnad och genom att vara den ende som bar fjäderkrona på huvudet. Ett par yumbos trodde sig också ha sett att han hade band med fjäderprydnader runt överarmarna och bröstkorgen. Det var givetvis hövdingen, säkerligen den fruktade Muipa, som man berättat oss om, i egen hög person. Robinson sade att uttrycket i hövdingens ansikte var bland det grymmaste, mest avskyvärda han sett. Man kunde med all rätt kalla honom en vilde!

Den anfallna och övergivna flotten — med bl a min kamera ombord — hade lyckligtvis stoppats upp av överhängande grenar på högra flodstranden, och vi vadade över för att hämta den. För att inte överraskas av ännu en skur med spjut slängde vi in en dynamitpatron i platanillon. Om mot förmodan några vildar fortfarande hade lurat på oss, så blev det nog fart på dem efter denna dånande detonation. Två spjut hade trängt in i flottens mjuka balsaträd, nära en decimeter, men brutits av, så endast spjutspetsarna satt kvar.

Vi tog oss en titt på den plats där vildarna varit gömda. Till denna ledde en uthuggen tunnel genom platanillon från den mera öppna urskogen. Åtta vackra, fjäderprydda spjut hade de lämnat efter sig. Vi fann också blodspår. Tyvärr, ty det var just denna sorts kontakt jag hade velat undvika. Kanske hade någon av mina indianer i upphetsningen glömt mina stränga order att sikta högt, över huvudet på de attackerande aucaindianerna. Ytterligare spjut fiskades upp från flodbottnen; chonta, det trädslag av vilket indianerna förfärdigar sina spjut, är ett mycket tungt träslag och flyter inte.

Robinsons latinska temperament tog sig vilda och kanske inte så helt sympatiska uttryck. Han hade tidigare tvivlat på att yumboindianerna i en kritisk situation skule vara till någon som helst hjälp, och nu dunkade han dem i ryggen och skrek: — Bueno, muchachos! Bra gjort, pojkar! Nu fick de förbannade vildarna, så de skrek! Bueno, muchachos!

FIB:s FISKEKLUBB, Box 118, Stockholm 1

VAR GOD KRYSSA FÖR VAD SOM ÖNSKAS!

Undertecknad anmäler sig härmed till fiskeklubben 1962.

☐ *Insänder min medlemsavgift kr 3 i frimärken / till postgiro nr 50 25 01 (stryk endera)*

☐ *Anmäler å bifogade lista tre nya medlemmar och erhåller själv 3 st FIB-spinnare (värde 1:65 per st). Avgiften för de tre samt min egen medlemsavgift, kr 12, insändes i frimärken / till postgiro nr 50 25 01 (stryk endera)*

Namn: .....

Adress: .....

Postadress: .....

Jag var medlem 1961 ☐ *Jag är ny medlem* ☐

Krigsråd på playan

Robinson, som såg ut som en skägglös conquistador, hade tyvärr också något av dessa spanska erövrares mentalitet. Han och Cooper utgjorde de största kontraster!

Robinson hade hoppat i floden med kameran om halsen, och sedan hans entusiasm över yumboindianernas oväntade sinnesnärvaro svalnat en smula, undersökte han med bekymrad min sin plaskblöta Rolleiflex. — En fotograf utan kamera är inte mycket att ha! sade han dystert.

Cooper såg också ledsen ut. — Det kommer att ta mig minst en månad att återvinna min självrespekt, sade han med en suck. Jag satt där och höll bössan åt Maldonado, som manövrerade flotten, och meningen var ju att jag genast skulle lämna den till honom i händelse vi blev attackerade. I stället dök jag i floden med bössan. Jag skäms, så det är hemskt...

Jag tror jag lyckades trösta Cooper en smula.

— Om du kallblodigt hade räckt över bössan till Maldonado, medan spjuten regnade över er, sade jag, så hade du inte upptäckt någon Maldonado som kunde ta emot den. För han dök om möjligt kvickare än du i floden.

Och hur uppförde sig våra båda hundar? Modiga var de inte. Jag såg en skymt av dem, medan skottlossningen pågick. De hade hoppat i floden och tagit sig upp på den breda playan på vänstra sidan av floden, och där fick jag se dem rusa i väg med svansen mellan benen. Det dröjde åtskilligt, innan de slokörade kom tillbaka.

Vi höll nu krigsråd på playan. Dyblöta var vi, och regnet skvalade. Jag frågade våra yumbos, om de fortfarande var villiga att uppsöka den boplats vi var på väg till.

— Möjligtvis om vi var trettio eller fyrtio, fick jag till svar. Men inte så få som vi nu är. Vi kommer med all säkerhet att anfallas igen. Och då blir det inte av sex aucas, utan av femtio, kanske hundra. Det enda vi kan göra nu är att återvända så snabbt som möjligt. Troligtvis kommer vildarna att förfölja oss, och får de bara en chans, så gör de en ny attack. Och då kanske med ödesdigra följder...

Eftersom uppslaget med expeditionen var mitt, så vilade också på mig ansvaret för dess genomförande. Vi hade just genom en fantastisk tur undgått att bli spetsade på aucaindianernas hullingförsedda chontaspjut, och jag insåg att

Forts sid 39

Sen väntar Milda på matfriska barn

Nu är det verkligen skönt att kunna servera solsken i kosten. Färskt, solgult Milda med sommarvitaminer året runt. Därför är Milda oumbärligt i det matfriska hushållet. Se till att Ni får Milda — i hela familjens smak.

Milda är garanterat färskt och dryggt med frisk fyllig smak. Sommar-vitaminhalt året om: A vitamin (30.000 IE) och D vitamin (1.500 IE). De flesta av Sveriges husmödrar köper därför Milda.

Bygg för FRAMTID

Bygg HULTSFREDS HUS med FIBERPLANK

Bygg för framtid! Ni kan välja bland över 40 Hultsfredshus — högmoderna, välplanerade, trivsamma och ekonomiska.

När Ni bygger Ert Hultsfredshus får Ni bl.a.:

- GOD SERVICE — våra representanter hjälper Er med pappersexercisen och ger Er sakkunniga råd.
- KVALITETSDEKLARATION som ger Er informationer om kvaliteten på allt material som levereras.
- HULTSFREDS-KÖKET - den massiva, skruvfasta inredningen, som nu också finns härdlackerad i vackra pastellfärger.
- FIBERPLANK — det tättmonterade, värme- och ljudisolerande väggmaterialet, som utvändigt kan kläs med bl.a. fasadtegel.

Sänd in kupongen idag!

AB HULTSFREDS-INDUSTRIERNA
HULTSFRED

Sänd mig närmare upplysningar om Era villor.
Jag tänker bygga 1962 ☐ 1963 ☐ Har tomt ja ☐ nej ☐
Namn: .....
Tfn: ..... Tel: .....
Adress: .....
Postadress: 73240
(Texta! Tack!)

var på en gång sorgsen, milt resignerad, stolt och en aning föraktfull. Hon såg ut som Marie Antoinette på väg till schavotten.

BADE JAN och Klemens satt tysta en lång stund. Klemens sneglade förebrående på sin bror.

— Men det är ju alldeles för djävligt... sa Jan i en helt annan ton än förut. Också hans tankar var plötsligt på väg, inte precis till en schavott men i varje fall till någonting principiellt besläktat.

— Varför sålde vi inte firman, när pappa dog? frågade Klemens. Det var ju meningen.

Signe försökte förklara för dem, varför det hade visat sig omöjligt. Det var inte bara PF:s gamla låneaffärer, som hade lagt hinder i vägen, också vissa bokföringsdetaljer, vissa små transaktioner, som företagits i avsikt att få ned skatterna, hade det mäst anses vara ytterst oklokt att ge någon utomstående en inblick uti.

Jan undrade om det fortfarande var lika otänkbart att sälja, och hans mor upprepade vad hon hade sagt förut — hon hade gjort allt som stod i hennes makt för att bringa reda i affärerna, men ännu hade hon inte lyckats, ännu släpade åtskilligt med, som kunde kallas... näja, i varje fall diskutabelt, och som för övrigt, det låg i sakens natur, helt enkelt inte kunde rättas till från den ena dagen till den andra, inte ens från det ena året till det andra.

— Det där sista förstod jag inte alls, sa Jan. Ett fel ska man väl kunna rätta till omedelbart!

— Men det där är ju så självklart, svarade Signe. Du vet hur noggrant det har blivit med allt vad deklarationer och taxeringar heter. Nya blanketter i år och allting. Och du vet hur skatterna har stigit, Jan. Dina utmärkta socialdemokrater har ju satt sig i sinnet att konfiskera alla privata förmögenheter och att strypa all enskild företagsamhet.

— Men snälla mamma!

— Jaa, den uppfattningen är jag inte ensam om. I alla fall förstår du väl själv, att när man plötsligt gör den upptäckten... och det var just vad jag fick göra... att vissa inkomstposter, vissa rätt betydande delar av tillverkningen, helt enkelt är utelämnade, är överhoppade, då kan man inte utan vidare ta upp det i nästa års deklaration, för då skulle myndigheterna ögonblickligen slå ned på en och undra: var kommer det här ifrån, varför har det inte varit med förut? Och det skulle bli efterbeskattning och böter och förfärliga historier. Nej, först så småningom, först mycket försiktigt, kan man arbeta in dom riktiga uppgifterna. Det tar faktiskt många, många år att göra det på ett smidigt och... naturligt sätt.

— Så du menar att det är medvetet felaktiga uppgifter, som ni nu rör er med?

— Det kan inte göras på annat sätt, Jan.

— Falskdeklaration då, med andra ord.

— Å, varför ska du vara så elak? Det finns inget alternativ, förstår du inte det? Man kan inte lägga alla korten på bordet med en gång. Då skulle vi gå omkull! Och det kan jag förresten säga dig, att det säkert inte existerar ett enda affärsföretag här i landet, som inte till det yttersta utnyttjar varje möjlighet att få lägre skatteutgifter.

— Varje laglig möjlighet, ja!

— Jaa... och den andra sorten också! Det är man helt enkelt tvingad till, sådana skatter som vi har nu. Eller vet du egentligen hur höga dom är? Vet du det?

— Njaa...

— Nej, det vet du nog inte. För din egen debetsedel ligger på mitt kontor och betalas därifrån. Men jag ska tala om det jag. För närvarande tar staten ut ända opp till trettifem och fyrti procent i inkomstskatt. Där har du dina fyrti procent, Jan! Men det är vår förträffliga regering som står för dom. Det är herr Wigforss' tumskruv på oss! Fyrti procent, rent undantagsvis, om det gäller att rädda ett helt stort byggföretag från att bankrutt-förklaras, men det kan mycket väl tänkas, men fyrti procent i skatt... på varenda krona vi förtjänar... det säger ju sunda förnuftet, att det är vanvett!

SIGNE STRÄCKTE trotsigt på nacken och rättade med en värdig rörelse till sin vita, spetsprydda penjoar. Hon såg ut som Marie Antoinette igen.

— Nu börjar jag förstå, sa Klemens, varför Britas pappa alltid tyckte, att du höll honom utanför, dom där åren som han var hos er. Jag trodde att det bara var prat av honom, men det gjorde du verkligen då, säg? Du höll honom utanför?

— Jaa, Klemens, jag var så illa tvungen.

— Att du alls vågade anställa honom i firman?

— Ja, det var kanske inte så försiktigt. Men när jag gjorde det, hade jag inte riktigt klart för mig, hur det egentligen låg till. Det fick jag ju först så småningom. I synnerhet som Ivan bara mycket, mycket motvilligt lät mig få reda på den verkliga ställningen. Han försökte i det längsta hålla också mig utanför, och han hade väl räknat med, antar jag, att få sköta det hela ensam och efter eget huvud. Och det kan jag säga er... hade han fått hållas, då hade det inte blivit mycket bevänt med någon sanering.

— Mamma, sa Jan, jag fattar inte hur du har haft nerver till det här.

— Det har jag ju inte, sa Signe. Hade jag haft det, så skulle jag väl inte ligga på Söljefors nu.

— Hur har du kunnat var precis som vanligt år efter år? Hur har du kunnat sova på nätterna?

— Sova har det nog varit si och så med ibland, Jan. Men på ett sätt har jag ändå haft gott samvete hela tiden, det kan jag säga dig.

— Jaså? På vad sätt då?

— Jag kom in i det här utan egen förskyllan. Jag har skött det så försiktigt och förnuftigt som jag någonsin har kunnat. Och jag har gjort det alltsammans för er skull.

KLEMENS NICKADE sakta ett par gånger och gav sin mor en tacksam och beundrande blick, men Jan rynkade pannan, rättade till sina glasögon och sa:

— Mamma, det är bara en enda sak, som jag måste få veta. Har du verkligen gjort absolut allt, hör du vad jag säger... *absolut allt* för att komma ur eländet fortast möjligt, eller har du varit med om nya affärer, nya såna här... transaktioner?

Signe dröjde med svaret. Hon slöt ögonen några sekunder som för att tänka efter. Hennes fingrar plockade nervöst på täcket.

— Mamma, vill du säga mig det? bad Jan.

Hon svarade alltjämt inte, satt lika stilla som förut, bara hennes fingrar rörde sig.

— Mamma, hör du mig inte?

— Jo, jag hör dig, sa Signe till slut. Men du förstår väl att... Så tystnade hon igen.

— Nej, jag förstår inte, sa Jan. Jag förstår inte, varför det ska behöva ta så många år att sanera, som du säger. Jag förstår inte, varför Casperén ska behöva gå i konkurs nu, om du inte har gjort annat än avvecklat hela tiden... Är det inte så att du har... fortsatt hanteringen i stället, säg?

— Jan, varför ska du plåga mig så här?

— Därför att jag måste få veta det!

— Men det går inte att svara på, Jan! Det ena har dragit med sig det andra, förstår du inte det? Det är ju en enda stor härva alltsammans, en enda labyrint. Det har inte funnits någon rak väg ut.

— Nej, jag börjar begripa det... Du har i varje fall inte velat gå någon rak väg ut! Är det inte så?

— Men Jan, Jan...!

— Janne, vad ska det här tjäna till? Varför ska du bråka med mamma?

— Kan du inte fatta det en gång? Allting hänger ju på det här! Allting brakar ihop för mig, om jag ska behöva godta att mamma har... att hela vår egen tillvaro skulle bygga på... Nej, jag vill inte ens tänka den tanken till slut!

— Låt bli då!

— Men ni har aldrig tagit mina idéer på allvar, varken du eller mamma! Ni har alltid bara ryckt på axlarna åt det som är heligt för mig. Jag är nån sorts billig salongsradikal, tycker ni. Men nu ska jag visa er! För jag tänker inte kompromissa! Jag tänker inte vara med om det här!

— Du tar det så förbaskat högtidligt, Janne! Och vart vill du komma egentligen? Heligt... Vad är det för prat? Här gäller det att hitta bästa lösningen på ett krångligt affärsproblem, punkt och slut. Nån helighet kan jag inte förstå att det ska finnas plats för.

— Å, det ska du nog få se!

— Jaha. Och vad tänker du göra då?

Forts nästa nr

BERGLÖW

ÄVENTYR . . . forts

jag inte hade rätt att ytterligare fresta ödet genom att försöka övertala våra yumbos till fortsatt vistelse i dessa riskabla trakter. Att upprätta någon fredlig kontakt med aucaindianerna var naturligtvis uteslutet nu. Och lyckades vi ta oss fram till de närbelägna husen, skulle vi sannolikt finna dem övergivna och brända. Det lönade sig inte att ta stora risker till ingen nytta. Och det var inte rätt mot aucaindianerna. Vi hade kommit för att försöka vinna deras vänskap, inte för att bekämpa dem. Alltså: tillbaka till Napo!

Vi tog med oss några få spjut, resten högg vi sönder med våra machetes och slängde dem i floden, för att de inte mer skulle kunna komma till användning. Därefter började återtåget som mest kom att likna en flykt, ty skräcken hade återigen kommit över våra yumbos. Det tog oss sex dagar att nå Napo, och det var en hård marsch på tomma magar.

Detta var det trista slutet på mitt försök att upprätta fredliga förbindelser med aucaindianerna.

Fem missionärer mördades

Mycket har hänt sedan dess. Några år senare gjorde en kanadensare ett våghalsat försök att komma i kontakt med vildarna. Han dödades. Nästa ansats gjordes i början på 1956 av fem unga amerikanska missionärer. De lyckades verkligen komma på vänskaplig fot med några aucas, vilket de glädjestrålande meddelade per radio till missionens högkvarter. Men sedan tystnade radion, och den expedition som nu sändes ut för att utröna missionärernas öde fann alla fem mördade. Men i stället för att avskräckas av denna skakande tragedi, som upprörde hela världen, fördubblade man från missionshåll sina ansträngningar att nå den mordiska stammen med evangeliet. Nu hände det sensationella att en av de mördades änkor, Betty Elliot (med sin treåriga dotter Valerie), och en syster till en annan av dem, Rachel Saint, lyckades få kontakt med samma grupp aucas som utfört massakern, och de gav sig oförskräckt in mitt ibland dem och blev vänskapligt bemötta! De har nu lärt sig indianernas språk och börjat predika Guds ord bland dem.

I sina rapporter har de båda

STÖRSTA — STARKASTE

DKW AU 1000 är en i många avseenden stor vagn. Rationellt utnyttjande av motorrum och kupé gör vagnen rymlig trots sitt ringa "ytterformat".

DKW AU 1000-modellerna är på 50 resp. 57 hk, och har helsynkroniserad, 4-växlad låda. Motorn är mycket ekonomisk tack vare sensationella LUBRIMAT, som bl. a. innebär en oljeförbrukning på bara 1 % av bensinförbrukningen.

TYSTASTE — RYMLIGASTE

DKW AU 1000 är en av marknadens tystaste populärbilar. Härtill bidrager: ● Speciellt avgassystem och specialkonstruerad insugningsljuddämpare. ● DKW:s 3-cyl. motors arbetsmoment = 4-taktare på 6 cylindrar, vilket innebär jämn, tyst gång.

Tänk själv — DKW AU 1000 är hela 1.40 bred inv. och saknar — tack vare att vagnen är framhjulsdriven — kardantunnel! DKW är en äkta familjevagn, som ledigt rymmer 5 personer och dessutom ger god plats för bagaget.

BÄSTA SIKTEN

Föraren sitter så högt i vagnen att han har bästa tänkbara vägsikt. DKW AU 1000 har 92 % runt-om-sikt!

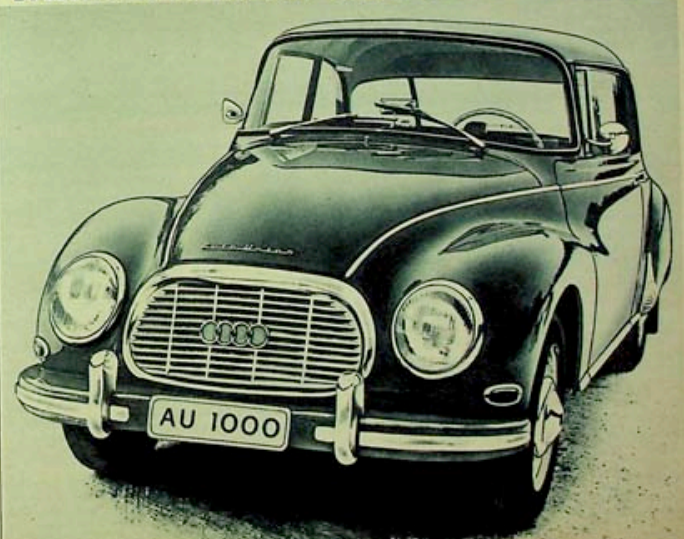
Välkommen in se och provkör DKW AU 1000 — eller någon av de andra DKW-modellerna — t. ex. den nya DKW 800 de LUXE.

DKW

Filialer och återförsäljare med serviceverkstäder över hela landet.

PHILIPSONS AUTOMOBIL-AKTIEBOLAG

VÄRLDENS MEST SÅLDA 2-TAKTARE

BULGARIEN

-det NYA semesterlandet

Bulgarien bjuder på solen Ni behöver nu

-en lyxsemester till vardagspris

Var finner man ljuvligare badstränder ... Var får man njuta av ett skönare sommarväder med 25–30 solskensdagar i månaden ... Var bor turisten vackrare och bekvämare ... Var blir man hjärtligare mottagen och mer omhuldad ... än i soliga, gästfria Bulgarien!

Bulgarien är ett urgammalt kulturland.

I den lilla staden Turnovos museum kan man se konstnärliga guldföremål, funna i ruinerna av ett hus redan från tiden mellan yngre stenåldern och bronsåldern. –

Bulgarien är i stark utveckling.

ett land som går framåt rent av "med sjumilastövlar". Man ser det överallt, inte minst inom turismen. Bulgariens kust vid Svarta havet är på väg att bli ett Europas Florida.

Utmed denna underbara kust, 35 svenska mil lång, där vattnet under säsongen maj–oktober håller sig mellan 18 och 28 grader, ligger ett pärlband av soliga badorter, många planerade och byggda efter helt banbrytande principer. Se på Slantjev Brjag. Den soliga stranden, där ett antal smålsotell, alla olika, ligger utplacerade i terrängen, omgivna av fantasifulla trädgårdsanläggningar. Över 40 modernt och komfortabelt inredda hotell finns det där, omkring 100 bungalows, talrika restauranger samt kasino, friluftsteater, tennisbanor ...

Strax intill ligger den gamla minnesrika staden Nessebar, vars historia började för omkring 25 sekel sedan. I dag bebos Nessebar av 2.500 människor, vilkas viktigaste näringsfång är fiske och vinodling.

Med sin måleriska bebyggelse är staden en sevärdhet av rang, ett eldorado för färgfotografen.
Men Nessebar med Den soliga stranden är bara ett exempel.

Tala med någon av nedannämnda resebyråer, så slås portarna upp för Er till hela denna fascinerande badortsvärld, liksom till alla de andra attraktioner, som dagens Bulgarien bjuder turisten.

Rosornas dal

är en sådan attraktion, med sina fält av doftande röda och vita rosor, material för den dyrbara bulgariska rosenoljan. Dalen ligger i hjärtat av Bulgarien, inte långt från det historiska Sjipka-passet. Ni kommer väl ihåg den lakoniska rapporten "Allt lugnt i Sjipka-passet", som lär ha formulerats av den ryske generalen Gurko under rysk-turkiska kriget 1877–78.

Rilaklostret

är en av den gamla bulgariska kulturens kostbaraste klenoder, som man inte vill försumma att se. Det ligger omgivet av en mäktig barrskog på de stätliga Rilabergen i sydvästra delen av landet.

Se Istanbul också!

När Ni ändå är i Bulgarien, så titta över till Turkiet ett tag! Det ordnas intressanta 3-dagarsturer dit från svartahavskusten. 2 dagars uppehåll göres i Istanbul, med sight-seeing, och Ni bor hela tiden bekvämt på båten.
I de utomordentligt förmånliga resepriserna ingår bland annat helpension på förstklassiga hotell samt svenska reseledares tjänster. Sola Er, vila Er, roa Er i hjärtliga, gästvänliga Bulgarien!

Var god kontakta

BALKAN TOURIST

Brodin Touring AB, Sergelg. 19 - Sthlm C, Tel. 23 57 00
AB Nyman & Schultz, Vasag. 19 - Sthlm C, Tel. 23 72 80
Rese Resebyrå, Västmannag. 2 - Sthlm C, Tel. 22 60 20
Ungdomens Resebureau, Jungfrug. 30 - Sthlm Ö, Tel. 63 19 10
AB Folk-Touristi, Vallg. 37 - Sthlm C, Tel. 20 17 92

kvinnliga missionärerna låtit förstå att aucaindianerna accepterade dem, emedan de var kvinnor, och att om någon vit man försökte ta kontakt med stammen skulle han röna samma bistra öde som sina föregångare.

Trots denna dystra profetia har emellertid David Cooper nyligen uppsökt samma aucaindianer och blivit vänligt behandlad. I två dagar och två nätter stannade han i de krigiska indianernas boplats och hela tiden blev han bemött med förtrolighet och gästfrihet. Innan dessa aucas fick kontakt med de kvinnliga missionärerna, använde de över huvud taget inte kläder av något slag. Men nu, rapporterade Cooper, uppträdde de flesta männen i shorts, kvinnorna i klänningar. Machetes, yxor och andra föremål av stål, kastruller av aluminium och ytterligare husgerådsartiklar av plast och plåt gav vittnesbörd om att de nu var på god väg att "civiliseras". (Nog så försmädligt för etnograferna, som ännu inte haft tillfälle studera deras stenålderskultur!)

Aucaindianer som traktorförare?

När Cooper tog farväl och anträdde återfärden, fick han en högst förtjusande eskort ett stycke på väg, av fem unga kvinnor. De var pigga och glada och visade sig inte det minsta förlägna.

— Senare har jag fått höra, berättade Cooper, att någon i byn förklarat för Rachel Saint, att hade jag stannat en dag till, skulle indianerna ha dödat mig. Detta förefaller mig nästan orimligt, för allihopa, så när som på en butter och tvär auca vid namn Gigita – en av dem som förövade mordet på de fem missionärerna – visade ju en sån spontan välvilja. Men allt är förstås möjligt. Aucaindianerna har namn om sig att vara oberäkneliga. Mina fem landsmän var förvissade om att de till sist hade vunnit vildarnas vänskap, då plötsligt, till synes utan någon vettig anledning, samtliga blev mördade. Som förklaring till massakern har indianerna sagt att de trodde de vita var kannibaler som kommit för att döda dem ...

Den dagen är förstås inte avlägsen då aucaindianerna jobbar som traktorförare med åtta timmars arbetsdag och lyssnar på jukeboxen och det inte längre finns några vilda indianer här i Ecuador – men än så länge existerar gudskelov naturfolk som inte inordnats i vår plast- och plåtkultur!

Nr 16 1962
Redaktör Olle Cronsjö

frimärken

Casablanca-staterna konfererar

Det nya Afrikas stater har sedan de blivit självständiga orienterat sig åt olika håll, en del västerut och en del med mer östlig kurs. Den senare gruppen, de s k Casablancastaterna, som består av Marocko, Egypten, Mali, Guinea och Ghana, bildades för ett år sedan och Ghana gör med anledning av årsdagen ut en serie frimärken med de olika staternas gränser markerade. Serien kostar 4.45 och kan i likhet med övriga här anmälda köpas från Klubben. Se veckans kupong.

Afrikas karta med Casablancastaterna markerade.

Rysk vintersport

Så kan vi notera en rysk serie (tre valörer) vintersport med följande motiv: Störtlopp, ishockey och konståkning (paråkning). Den trevliga serien kostar 1.10.

Ryska ishockeyspelare i farten.

Belgiska byggnadsverk

Till sist en underbart vacker belgisk serie visande olika byggnadsverk. Här finner vi sådana mästerverk som de berömda klädeshallarna i Ypres (1200-talet) och katedralen i Mechelin samt flera andra vackra prov på flamländsk arkitektur. Den vackra serien kostar 3.75.

Klädeshallarna i Ypres, ett vackert prov på flamländsk medeltidsarkitektur.

Frimärkets Dag i Frankrike

har firats med ett frimärke visande ett kungligt postbud från medeltidens slut. Det vackra märket kostar 55 öre.

Medeltida brevbärare från Frankrike.

Dag Hammarskjöld

hyllas av republiken Kongo med en serie om åtta vackra märken och block. De visar dén bortgångne med Afrikas karta som bakgrund och är förstklassigt utförda (Courvoisiertryck). Pris 7.55.

Rekvisitionskupong Till *FIB:s Frimärksklubb, Box 188, Stockholm 1*

5643	Ghana. Konferensen i Casablanca, 2 kompl. ost. 1962. *Nyhet!*	4.45
5644	Belgien. Kultur, 7 kompl. ost. 1962. *Nyhet!*	2.75
5645	Frankrike. Frimärkets dag, 1 kompl. ost. 1962. *Nyhet!*	0.55
5646	Rep. Kongo. Dag Hammarskjöld, 8 kompl. ost. + block. *Nyhet!*	7.55
5647	Ryssland. Vintersport, 3 kompl. stpl. 1962. *Nyhet!*	1.10
5648	Portugal. Nationalvakt, 3 kompl. ost. 1962. *Nyhet!*	1.70
5649	Seychellerna, eng. kol. Frimärket 100 år, 3 kompl. ost. 1962. *Nyhet!*	4.65
5650	Ruanda Urundi. Katedraler, 6 kompl. ost. 1962. *Nyhet!*	4.25
3505	Israel. Int. Kongr. för orangeodling, 1 kompl. ost. 1956. Vackert	1.35
1822	Bulgarien. Järnvägsjubileum, 4 kompl. ost. 1939. Bra katalogvärde	3.85
5512	Togo. FN-ekonomikonger. Mycket vackra med Afrikas karta, transportmedel och FN-emblem	5.15
5173	Norge. SAS 10 år, 1 kompl. ost. 1961	0.90
5673	Togo. Rymdfarare, Gagarin, Titov, Shepard, Grissom. 4 st. block. Kompl. 1962. *Nyhet!*	28.75

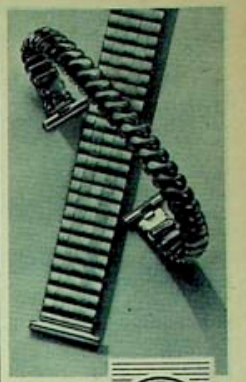
Stora Insticksboken. Format 210×300 mm. 16-sid. med plats för 2 000 frimärken. Pris 9.60 plus 1.20 till porto.
Gibbon: Simplified. Världskatalog 1962. Pris 24.50 plus 2 kr till porto.
Facit Nordenkatalog 1962. Pris 9.60 plus 20 öre till porto.

Likviden insändes i ostämplade svenska frimärken eller insättes på postgironummer 4895. Svarsporto betalas av Eder. Önskar ni Eder försändelse såsom rek-brev bifogas 80 öre till detta.

Namn och adress: .....

CLIFF lim

RÄTTA LÖSNINGEN
på hemmets alla limningsproblem
CLIFF-lim
hemmets allroundlim
håller vad det limmar.

TRÖG MAGE
Det brukar hjälpa med 1 eller 2
LEOPILLER
Läkemedelsfabriken LEO Helsingborg

Dessa urband för dam- och herrur äro elastiska och hållbara.
Fördelen med dem är att de öro ytterst praktiska. Med ett enda handgrepp kan Ni lekande lätt draga dem över handleden. Banden finns i stort urval och i olika kvaliteter i alla specialaffärer.

Elastofixo
Fixoflex
URBAND

ABULON
tävlingen 1962

ABU inbjuder härmed alla svenska sportfiskare att deltaga i tävlingen om största fisken tagen på ABULON. Tävlingen som omfattar 3 klasser — insjööring, gädda och torsk — är uppdelad i månadsetapperna juni, juli och augusti.
Anmälan skall göras på särskild blankett, som erhålles hos varje redskapshandlare i landet vid köp av ABULON eller sådan ABU-rulle som redan vid fabriken försetts med ABULON.
Segraren i varje klass och månad erhåller som pris en Ambassadeur 5000 med vinnarens initialer.

AB URFABRIKEN
SVÄNGSTA
ABU RECORD